

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	8113010100
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8113010100.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a René Štepánika na neverejnom zasadnutí dňa 24. februára 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného U. T. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvineného U. T. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 To 27/2014, takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Prešove zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 To 27/2014, a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

porušený zákon

v ustanoveniach § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. por.

v neprospech obvineného U. T..

Toto rozhodnutie sa zrušuje.

Zrušujú sa aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajskému súdu v Prešove sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 10. februára 2014, sp. zn. 33 T 8/13, uznal obvineného U. T. za vinného prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 8. februára 2012 v čase okolo 10,45 hod. v Prešove, na ulici 17. novembra 1, na chodbe Prešovskej univerzity v blízkosti kníhkupectva Campus využil neprítomnosť U. Q., ktorej počas toho ako bola v

kníhkupectve, ukradol notebook zn. HP 625 15.6/P540/500/4G/W7, výrobného čísla Z. XXXX B. sivej farby, ktorý bol položený bez dozoru na stoličke na chodbe Prešovskej univerzity, čím takto spôsobil škodu krádežou pre U. Q., nar. XX. W. XXXX, trvale bytom U. W. M., I. XX/X, vo výške 400 eur.

Za to mu súd uložil podľa § 212 ods. 1, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody osem mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému nahradiť poškodenej U. Q. škodu 400 eur.

Krajský súd v Prešove (ďalej len krajský súd) rozhodujúc o odvolaní obvineného U. T. proti citovanému rozsudku súdu prvého stupňa, uznesením zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 To 27/14, podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený dňa 25. augusta 2014 dovolanie z dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. - napadnuté uznesenie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, a v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. - zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Obvinený U. T. poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania - výsluchu povereného príslušníka Policajného zboru - vyplynulo, že mu poškodená odovzdala papier s menom údajne podozrivej osoby, ktorý sa však v spise nenachádza, rovnako ani záznam, že mu poškodená písomne či ústne oznámila meno podozrivej osoby. Vytýka postup povereného príslušníka Policajného zboru pri skrátanom vyšetrovaní v rozpore s ustanovením § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ktoré ukladá policajtovi pri skrátanom vyšetrovaní postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku o vyšetrovaní s odchýlkami: vyhľadať a zabezpečiť dôkazy, aby mohli byť vykonané v ďalšom konaní, o čom urobí záznam. Z absencie takého záznamu povereného príslušníka policajného zboru o zistení podozrivej osoby, a teda nezákonne získaného dôkazu vyvodzuje obvinený následnú nezákonnosť vykonanej rekognície. Jej priebehu vytýka nezákonnosť postupu podľa § 126 ods. 1 Tr. por., keď v rozpore s týmto ustanovením neboli opoznávané osoby pred opoznávaním vyzvané, aby totožnosť osoby, ktorá má byť opoznaná, opísali. Rekognícia bola vykonaná podľa fotografií, hoci prednostne mala byť vykonaná in natura, keďže taký spôsob opoznávania pri (polícii) známej osobe podozriveho (údajného páchatela) bol možný. Namietajú i výraznú vekovú odlišnosť osôb predložených opoznávajúcim na fotografiách.

Dovolateľ nestotožniac sa s odpoveďou Okresnej prokuratúry v Prešove, že Okresný prokurátor v Prešove prideliť veci na výkon prokurátorského dozoru jednotlivým prokurátorom s prihliadnutím na ich špecializáciu a na aktuálny personálny stav, namietajú, že Okresný prokurátor v Prešove nevydal žiadny právny akt, ktorým by určil rozsah príslušnosti jemu podriadených prokurátorov, k obžalobe nebola pripojená listina, ktorá by preukazovala, že konkrétny prokurátor bol v zmysle ustanovenia § 46 ods. 5 zák. č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre určený okresným prokurátorom na podanie obžaloby a na konanie pred Okresným súdom Prešov. Z nezaobrerania sa odvolacieho súdu touto námietkou vyvodzuje obvinený zásadné porušenie jeho práva na obhajobu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Obvinený U. T. navrhuje, aby dovolací súd v súlade s ustanovením § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. a zároveň napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. júla 2014, ako aj naň obsahovo nadväzujúci rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 33 T 8/2013, zo dňa 10. februára 2014 zrušil a prikázal prvostupňovému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor poverený výkonom funkcie Okresného prokurátora Prešov vo vyjadrení k obvineným U. T. podanému dovolaniu konštatoval, že rekognícia bola vykonaná v súlade so zákonom, čo v uznesení potvrdil i Krajský súd v Prešove, a postavenie prokurátora v trestnom konaní upravuje Trestný poriadok

a zákon č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, kde k porušeniu týchto právnych noriem ako v prípravnom konaní, tak v konaní pred súdom, nedošlo. Navrhuje preto dovolanie podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť, prípadne ho podľa § 382 ods. 1 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poškodená U. Q. navrhla dovolanie obvineného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.). Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí zistil, že dovolanie obvineného U. T. je čiastočne dôvodné (§ 381 a § 382a Tr. por.).

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Začína vyhľadávaním dôkazov, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Tento dôvod dovolania sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Logicky však zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania, lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné ani v prípade, ak by ich súd na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku (teória plodu otráveného stromu). Aby bol tento dovolací dôvod skutočne obsahovo naplnený, musí sa zároveň súdne rozhodnutie o nezákonné dôkazy aj reálne opierať.

Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov z 10. februára 2014, sp. zn. 33 T 8/13, jednoznačne vyplýva, že súd vinu obvineného U. T. oprel o reťaz nepriamych dôkazov, ktorej súčasťou bola aj dovolateľom namietaná rekognícia v polohe nezákonnosti evidencie (záznamu) dôkazu identifikácie podozrivej osoby zo spáchania činu povereným príslušníkom Policajného zboru a samotné procesné vykonanie tohto dôkazu. Dôvodne sa tak stáva dovolateľom uplatnená námietka nezákonnosti vykonania rekognície predmetom prieskumu dovolacieho súdu.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Na rozdiel od práva strán obstarávať dôkazy, pre orgány činné v trestnom konaní tak platí imperatív povinnosti.

Obstarávanie dôkazov je proces používania metód a postupov, z ktorých mnohé pre konečný efekt vzniku podkladu pre vykonanie dôkazu zostanú ako zdroj informácie (podkladu) nezverejnené (v spise nedokumentované). Nemá to spravidla opodstatnenie mimo prípadov, kde zdroj informácie, pokiaľ je to potrebné a účelné, má byť nositeľom dôkazu, najmä v podobe výsluchu svedka. Nie je preto rozhodujúce, aby každá informácia (pre) vyšetrovateľa (povereného príslušníka Policajného zboru) bola predmetom jeho záznamov. Je vecou vyhodnotenia obsahu, vierohodnosti a zdroja informácie, pre jej použiteľnosť (využiteľnosť) v procese dokazovania. Logicky (aj) bez záznamu je tomu tak vtedy, ak sa s informáciou ako podkladom dôkazu ďalej procesne nakladá (kladne). Aj informácia (podklad, podnet) časovo priamo hneď nevyužiteľná, môže byť v budúcnosti často v súvislosti s inými informáciami, podkladom pre vykonanie určitého procesného úkonu, vrátane vykonania dôkazu.

V konkrétnej posudzovanej trestnej veci sa vykonalo skrátené vyšetrovanie podľa ustanovenia § 102 ods. 1 Tr. por., v ktorom policajt okrem iného postupuje tak, že vyhľadá a zabezpečí dôkazy, aby mohli

byť vykonané v ďalšom konaní, o čom urobí záznam § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por. - ustanovenie, ktorého porušenie namieta dovolateľ. Urobenie takého záznamu má význam preto, že pri skrátenom vyšetrovaní sa nevykonávajú všetky dôkazy spôsobom upraveným pre (neskrátené) vyšetrovanie, ale zjednodušeným spôsobom - napr. výsluch osoby ako svedka, len ak ide o neodkladný alebo neopakovateľný úkon alebo svedka, ktorý bol osobne prítomný pri páchaní trestného činu, inak vykonaný len záznam obsahovo o podanom vysvetlení, slúžiaci na to, či sa v ďalšom konaní taká osoba ako svedok vypočuje. Tento zjednodušený spôsob zabezpečenia a vykonania dôkazov má slúžiť ako databáza identifikácie nositeľov dôkazov a obsahu poznania informácií, ktorých sú nositeľmi, pre ich budúce dôkazné využitie.

Informácia, že podozrivým je určitá osoba, nech jej zdrojom bol ktokoľvek, slúžila v konkrétnom prípade policajtom ako bezprostredný podklad pre vykonanie rekognície. Práve bezprostrednosť jej dôkaznej využiteľnosti, nech by bol výsledok vykonaného dôkazu akýkoľvek, prináša kvalitatívnu obsahovú hodnotu už reálne vykonaného dôkazu, teda konečného produktu dokazovania, čo zodpovedá tretej etape dokazovania, oproti prvej etape dokazovania, ktorou je vyhľadávanie dôkazu, v danom prípade informácia o podozrivej osobe a jeho zadokumentovaniu v podobe záznamu (v zmysle ustanovenia § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por.) pre jeho budúce, možné využitie. Ak teda dokazovanie ohľadom podozrivej osoby vykonaním rekognície dospelo do svojej tretej fázy, prvá fáza, v danom prípade formálne zadokumentovanie informácie ako podkladu pre vykonanie dôkazu záznamom, stráca opodstatnenie. Preto priamo vykonanie dôkazu v nadväznosti na jeho vyhľadanie nie je totožné s postupom podľa § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por., kedy podklad záznamu o informácii tvoriaci prvú etapu vykonania dôkazu je spočívajúcou informáciou o dôkaze pred jeho budúcim možným vykonaním v ďalších fázach zabezpečením dôkazu, vykonaním dôkazu a vyhodnotením dôkazu. Nevykonanie záznamu policajtom o nadobudnutej informácii o podozrivej osobe podľa § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por. tak pre konkrétny prípad vykonania dôkazu rekognície vo všetkých fázach dôkazu nie je porušením dovolateľom namietaného ustanovenia § 203 ods. 1 písm. b/ Tr. por.

Samotné vykonanie rekognície, teda tretia fáza predmetného dôkazu opoznávaní pachateľa svedkyňami, sa riadi ustanovením § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. por., podľa ktorých ak sa má výsluchom zistiť totožnosť nejakej osoby alebo veci, vyzve sa obvinený (svedok - § 138 Tr. por. o primeranom použití ustanovenia § 126 Tr. por. pri rekognícii), aby ju opísal. Až potom sa mu má osoba alebo vec ukázať, a to medzi viacerými osobami podobného zovňajšku alebo vecami toho istého druhu. Rekogníciu možno vykonať aj podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov.

Citované ustanovenie výkonu rekognície ako kriminalistickej metódy vnem poznávania osôb alebo vecí dáva imperatív (príkaz) popisu opoznáwanej osoby opoznávajúcou osobou pred tým, než je opoznávajúcej osobe (svedkovi) opoznávaná osoba (podozrivý, obvinený) ukázaná. Má to logické odôvodnenie v tom, že už samotný opis osoby môže znedôvodniť až vylúčiť konkrétnu podozrivú osobu z okruhu možných pachateľov, bez zhody popisu takej osoby s jej reálnym vzhľadom, výzorom a fyzickými parametrami. Postup opoznávaní bez predchádzajúceho popisu opoznáwanej (podozrivej) osoby môže viesť k situácii inak neprevertiteľnej pri hodnotení vykonaného dôkazu rekognície, kedy svedok (opoznávajúca osoba) označí pri rekognícii podozrivú (opoznávanú osobu) a následne si zafixuje jej vzhľad, výzor a fyzické parametre, ktorý poznatok v neskoršej výpovedi môže aj účelovo, alebo prekrytím pôvodného vnemu interpretovať ako svojimi zmyslami vnímavý poznatok, slúžiaci ako významný dôkaz v trestnom konaní. Je teda evidentné, že postup vykonania rekognície bez predchádzajúceho popisu opoznáwanej osoby opoznávajúcou osobou môže spochybňovať vykonaný procesný úkon až do miery straty jeho dôkazného významu.

Vykonanie rekognície in natura podľa § 126 ods. 1 Tr. por. má prednosť pred postupom podľa § 126 ods. 2 Tr. por. opoznávaním podľa fotografií, prípadne s použitím technických prostriedkov, pretože škála fyzických daností ale i prejavov (gestá, mimika, postoj, reč a iné) je oveľa širšia, než prípadné, hoci i detaily len tváre (opoznávanie vo fotoalbumoch), ako tomu bolo i konkrétnom prípade vykonaných rekognícií svedkyňami. Podobnosť zovňajšku (napr. výška, stavba tela, vek, farba pleti, vlasy, tetovanie, jazvy a pod.) má apriori (predskúsenostne) zabrániť priamemu, či nepriamemu

navodeniu svedka (opoznávanej osoby) na konkrétnu opoznávanú osobu.

Rekognícia je svojou povahou neopakovateľným procesným úkonom, preto pre hodnovernosť vykonania tohto dôkazu je nevyhnutné zabezpečiť všetky zákonné podmienky jej vykonania.

Vyhodnotiac dovolaním U. T. namietané rekognície svedkyňami U. L. a V. J. dňa 28. mája 2012, kde zo zápisníc o rekognícii vyplýva, že svedkyne neboli vyzvané pred opoznávaním na opis osoby, ktorú majú opoznávať ako (možného) páchatel'a (či prítomného na mieste činu v čase jeho spáchania), (ich prvý opis páchatel'a bol až po vykonaných rekogníciách pri výsluchoch svedkov 21. júna 2012) rekognície boli vykonané opoznávaním fotografií tvári z fotoalbumu s vekovým rozptylom viac ako dvadsaťštyri rokov (najmladší narodený 24. septembra 1988, najstarší narodený 13. mája 1964), vo vzťahu k U. T. až dvadsať jeden rok (dve osoby na fotografiách mladšie od obvineného o tri roky, jedna staršia o trinásť rokov, jedna o štrnásť rokov a jedna o uvedených dvadsať jeden rok) napriek tomu, že podozrivá osoba (U. T.) bola zistená a nič nebránilo vykonať rekogníciu podľa § 126 ods. 1 Tr. por., dovolací súd konštatuje zhodne s podaným dovolaním, že rekognície boli vykonané v rozpore s ustanoveniami § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. por. Tento (takto vykonaný) dôkaz z prípravného konania bol na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu prečítaný a súdom akceptovaný ako dôkaz, aj na základe ktorého bola uznaná vina obvineného U. T. z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. Rozhodnutie (rozsudok súdu prvého stupňa a zamietnutím odvolania krajského súdu podľa § 319 Tr. por. i jeho uznesenie napadnuté dovolaním) je tak založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, čím je naplnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. s následným postupom dovolacieho súdu podľa § 382a Tr. por. na neverejnom zasadnutí vyslovením porušenia zákona v ustanovení § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. por. (§ 386 ods. 1 Tr. por.), zrušením napadnutého rozhodnutia (§ 386 ods. 2 Tr. por.) a prikázaním Krajskému súdu v Prešove, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol (§ 388 ods. 1 Tr. por.).

Zásadným spôsobom porušenia práva na obhajobu ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. vidí dovolateľ U. T. v tom, že odvolací súd sa nezaoberal jeho námietkou, že v jeho trestnej veci podal obžalobu a vec zastupoval na súde prokurátor Okresnej prokuratúry Prešov bez konkrétneho právneho aktu, ktorým by delegoval Okresný prokurátor v Prešove takúto právomoc na prokurátora tejto prokuratúry, z čoho dovodzuje, že ak súd konal o obžalobe podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry v Prešove, došlo k podstatnej chybe konania podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.

Právomoci prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov podať obžalobu a zastupovať trestnú vec v konaní pred súdom sú v nadväznosti na článok 27 ods. 2 Príkazu Generálneho prokurátora Slovenskej republiky poradové číslo 2/2004 upravené organizačným poriadkom Okresnej prokuratúry Prešov. V ňom je okrem iného upravené zabezpečenie vykonávania prokurátorského dozoru a účasť prokurátora na súdnom konaní podľa pokynov okresného prokurátora. Organizácia práce na okresnej prokuratúre je upravená podľa tematiky s prihliadnutím na stav v okrese. Z toho vyplýva aj pridelenie vecí jednotlivým prokurátorom zadaným podľa tematiky (z pohľadu trestného práva hmotného) prevažujúcej náplne ich práce s evidenciou pridelených vecí jednotlivým prokurátorom v príslušných registroch vedených kanceláriou prokuratúry. Všetci takto tematicky zaradení prokurátori sa podľa tretej časti organizačného poriadku (organizačné členenie okresnej prokuratúry a rozsah zodpovednosti jednotlivých pracovníkov) mimo iných činností zúčastňujú pojednávaní na okresnom súde. Podľa aprobačného poriadku (štvrtá časť organizačného poriadku) prokurátorovi (mimo okresného prokurátora a jeho námestníka) podávajú obžaloby, ktoré sami spracovali po tom, čo ich schvaľuje okresný prokurátor (v jeho neprítomnosti jeho námestník). Akt schválenia je dokladovaný parafovaním konceptu obžaloby. Z uvedeného organizačného poriadku je teda zrejmý spôsob pridelenia vecí konkrétnemu prokurátorovi, ním podanie obžaloby a intervencia (zásah, zastupovanie) na pojednávaní súdu, premietnutím do konkrétnej veci legálnosť postupu obžalobu podávajúceho a vec na pojednávaní zastupujúceho prokurátora v trestnej veci obvineného Viliama Pudleineru, čím v tomto smere námietku obvineného zakladajúcu údajne porušenie práva obvineného na obhajobu s dovolacím dôvodom ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. najvyšší súd vyhodnocuje ako neopodstatnenú. Samotná skutočnosť, že

odvolací súd sa touto námietkou obvineného v podanom odvolaní nezaoberal, nie je zásadným porušením práv obvineného na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu, pretože ten vychádza z konkrétneho porušenia práv obvineného, v danom prípade ne/čeliť obžalobe podanej prokurátorom v rozpore s právnymi predpismi (k čomu v tejto trestnej veci nedošlo) a nie z deklarovania takej (namietanej) skutočnosti odvolacím súdom, založenej na aplikovaní právneho predpisu známeho či neznámeho obvineného (v širšom zmysle obhajobe).

Sumarizujúc uvedené najvyšší súd vyslovil rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Prešove zo 17. júla 2014, sp. zn. 2 To 27/2014, a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z (dovolacieho) dôvodu § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. v ustanoveniach § 126 ods. 1, ods. 2 Tr. por. porušený zákon v neprospech obvineného U. T.. Toto rozhodnutie a všetky naň obsahovo nadväzujúce rozhodnutia (ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením) zrušil a Krajskému súdu v Prešove prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.